

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Veselky a soudců JUDr. Olgy Bokotejové a JUDr. Dany Slavíkové v právní věci žalobce **Petra W.**, narozeného dne xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou v Brně, Příkopě 4, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, o **zaplacení 2.419.116,40 Kč s úroky z prodlení**, k odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7.2.2014, č.j. 22C 51/2013-73,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích II. až IV. **p o t v r z u j e .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně řízení v části požadující zaplacení částky 5.876 Kč a v části požadující příslušenství z částky 2.419.116,40 Kč do 11. 3. 2013 pro částečné zpětvzetí žaloby zastavil, žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 96.894 Kč spolu se zákonnými ročními úroky z prodlení z této částky ve výši 7,05 % za dobu od 12. 3. 2013 do zaplacení do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), žalobu v části požadující zaplacení částky 2.316.346,40 Kč s úroky z prodlení z této částky za dobu od 12. 3. 2013 do zaplacení zamítl (výrok III.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 13 508 Kč k rukám zástupkyně žalobce do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

Vyšel z toho, že žalobce se v řízení domáhal zaplacení náhrady škody ve výši 66.346,40 Kč a dále ve výši 46.894 Kč jakož i zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 2.300.000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu a nezákonného rozhodnutí v exekučním řízení vedeném proti žalobci jako povinnému Městským soudem v Brně pod sp. zn. 69 Nc 5305/2006. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2007 byla nařízena exekuce proti žalobci a toto rozhodnutí bylo odvolacím soudem potvrzeno, žalobce podal i dovolání, které bylo odmítnuto. Teprve Ústavní soud svým nálezením ze dne 14. 9. 2011 zrušil usnesení Městského soudu i Krajského soudu v Brně z důvodu porušení základního práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nemajetková újma vznikla žalobci v důsledku nezákonného rozhodnutí o nařízení exekuce, když žalobce musel být po dobu více jak 4 let vystaven stresu, který se projevil také v jeho zdravotním stavu, nemajetková újma žalobci vznikla i v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce exekučního řízení a žalobci vznikla i skutečná škoda, neboť v exekuci byl nucen zaplatit částku, ke které nebyl povinen. Aby mohl vymáhanou částku uhradit, musel si vzít žalobce úvěr u nebankovní instituce, za který zaplatil částku 66.346,40 Kč. Částka 46.894 Kč je rozdílem mezi tím, co exekutorovi žalobce zaplatil, tedy částku 166.740 Kč a částkou 119.846 Kč, která byla exekutorem žalobci vrácena. Z důvodu nezákonného rozhodnutí požaduje náhradu nemajetkové újmy ve výši 2.000.000 Kč, v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce exekučního řízení požaduje žalobce 300.000 Kč.

Žalovaná ke své obraně uvedla, že není dán ani základ nároku na odškodnění, neboť chybí odpovědnostní titul žalované, když žalobce nevyužil všech prostředků, které mu zákon umožňuje k odvrácení nepříznivých následků nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. Žalovaný nevyužil možnosti návrhu na odklad exekuce, dostatečně rovněž nehájl svá práva, neboť své odvolání proti usnesení o nařízení exekuce řádně neodůvodnil a tím pádem odvolací soud musel usnesení soudu I. stupně potvrdit. Kdyby žalobce využil všech prostředků nápravy, mohlo být tvrzené škodě předejito. Pokud jde o údajný nesprávný přední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, pak tuto nepřiměřenou délku nelze shledat, když s ohledem na počet stupňů soudní soustavy a celkovou délku řízení, jakož i absenci průtahů v řízení nelze uzavřít, že by soudy rozhodovaly v nepřiměřené době. Pokud jde o tvrzený vznik škody, který spočívá v tom, že si žalobce musel vzít na úhradu vymáhané částky exekutorovi nebankovní úvěr, pak namítá nedostatek příčinné souvislosti, neboť se nejednalo o jediný možný způsob, kterým by žalobce tuto situaci vyřešil a o tom, že si úvěr vezme a za jakých podmínek bylo pouze jeho rozhodnutí. V případě, že by soud dospěl k závěru, že je dána odpovědnost žalované, pak v případě nemajetkové újmy, která by žalobci vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o nařízení exekuce, pak dostačuje konstatování porušení práva, neboť nelze shledat příčinnou souvislost mezi škodou na zdraví, v daném případě, nepříznivém zdravotním stavu žalobce, a nezákonným rozhodnutím.

Ze spisu 69 Nc 5305/2006 Městského soudu v Brně soud zjistil, že návrh na nařízení exekuce byl soudu podán oprávněným JUDr. Arnoštem M. proti povinnému Petru W. xxx dne 30. 10. 2006. Městský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 1. 3. 2007 tak, že nařídil exekuci na majetek povinného. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 6. 2008 a povinnému bylo spolu s návrhem a výzvou doručeno dne 16. 4. 2007. Ve spise se nacházejí výpisy ze živnostenského rejstříku v červenci 2007, vzhledem k obsahu odvolání povinného proti usnesení, které bylo soudu doručeno 23. 4. 2007, kde povinný již argumentoval tím, že není povinným v tomto řízení, a že došlo k záměně osob. Věc byla k rozhodnutí o odvolání předložena Krajskému soudu v Brně 12. 10. 2007, usnesením Krajského soudu v Brně ze dne

12. 3. 2008 bylo usnesení soudu prvního stupně potvrzeno a věc byla městskému soudu vrácena 21. 3. 2008. Následně bylo podáno dovolání. Věc byla dovolacímu soudu předložena 28. 9. 2008. Dovolání bylo Nejvyšším soudem usnesením ze dne 29. 6. 2009 odmítnuto. 16. 11. 2009 došel soudu návrh povinného na zastavení výkonu rozhodnutí, na to Ústavní soud žádal soudy o vyjádření k ústavní stížnosti. Městský soud v Brně rozhodl usnesením z 28. 1. 2010 tak, že byl zamítnut návrh povinného na zastavení exekuce. Ústavní soud žádal 17. 2. 2010 o zapůjčení tohoto spisu, dále následovalo zpětvzetí návrhu na částečné zastavení exekuce 2. 3. 2010, odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu povinného na zastavení exekuce došlo soudu 16. 3. 2010, následovala žaloba na obnovu řízení podaná 16. 3. 2010, oznámení o ukončení exekuce a zániku pověření ze 6. 4. 2010, Ústavním soudem byl spis vrácen 11. 5. 2010, usnesením Městského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2010 byla žaloba povinného na obnovu řízení zamítnuta. Povinný podal dne 16. 4. 2010 námitky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, usnesením Městského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2010 byly námitky povinného odmítnuty, věc byla krajskému soudu k rozhodnutí o odvolání předložena 9. 9. 2010; následuje nález Ústavního soudu ze 14. 9. 2011, kterým bylo usnesení Městského soudu v Brně o nařízení exekuce a usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno, zrušeny. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2011 bylo zrušeno usnesení soudu prvního stupně a řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce nařízené usnesením Městského soudu v Brně z 1. 3. 2007 bylo zastaveno. Spis byl dále zapůjčen Ministerstvu spravedlnosti, které jej vrátilo v srpnu 2012. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2012 bylo exekuční řízení zastaveno a rozhodnuto o nákladech řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 19. 9. 2012.

Z přehledu peněžních operací pro exekuční spis EX 156/07 soud zjistil, že žalobcem byly v předmětném exekučním řízení zaplacený částky v celkové výši 166.740 Kč. Mezi účastníky byla tato skutečnost nesporná stejně jako skutečnost, že soudní exekutor vrátil žalobci zpět částku 119.846 Kč.

Z lékařských zpráv předložených žalobcem soud zjistil, že žalobce trpí onemocněním xxx, xxx, xxx a dalšími zdravotními komplikacemi souvisejícími a na tento svůj nepříznivý zdravotní stav poukazoval již v žádosti o přednostní vyřízení věci došlé Městskému soudu v Brně 14. 3. 2008.

Provedeným dokazováním soud zjistil, že usnesením Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2007, č.j. 69 Nc 5305/2006-6, byla ve věci oprávněného JUDr. Arnošta M., správce konkursní podstaty úpadce xxx, xxx proti povinnému Petru W., xxx, xxx, xxx, o zaplacení 112.424 Kč s příslušenstvím, nařízena exekuce na majetek povinného, na základě platebního rozkazu Městského soudu v Brně, sp. zn. 53 Ro 3770/95, který nabyl právní moci dne 29. 12. 1995, k uspokojení pohledávky oprávněného v uvedené výši a nákladů předcházejícího řízení ve výši 7.420 Kč. Jako povinný byl označen žalobce, který proti tomuto usnesení podal odvolání ke Krajskému soudu v Brně, ve kterém upozornil na záměnu se svým synem. Odvolací soud usnesení soudu I. stupně potvrdil a k námitkám stěžovatele uvedl, že stěžovatel, jako fyzická osoba, tak jak je označen v exekučním titulu, je stejně označen v návrhu na nařízení exekuce. Odvolací soud uzavřel, že identifikace osoby povinné v nalézacím řízení je natolik určitá, přesná a jednoznačná, že o její identitě s povinným v řízení vykonávacím nemá pochybnosti. Nejvyšší soud zamítl dne 29. 6. 2009 dovolání žalobce z důvodu nepřípustnosti. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 9. 2011 zrušil jak usnesení Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2007, tak usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2008 z důvodu porušení základního práva stěžovatele na soudní ochranu, neboť dospěl k závěru, že jak soud I. stupně, tak i soud odvolací zcela ignorovaly argumenty stěžovatele a

skutečnosti obsažené v listinných důkazech, řádně neproověřily, kdo je v uvedeném řízení povinným a nedbale a povrchně posuzovaly stěžovatelem označené argumenty týkající se záměny osob.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věta první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb. Zdejší soud je tak toho názoru, že má-li odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně

zakotveného již v EÚLP, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou Soudu.

Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.

Jak vyplývá z předmětného exekučního spisu, pak délka tohoto řízení byla zcela ovlivněna počtem stupňů soudní soustavy, které ve věci rozhodovaly, ve věci nelze shledat jakékoli průtahy, jakoukoli nečinnost či prodlevy při rozhodování a úkonech směřujících ke skončení věci. V předmětném řízení rozhodoval dvakrát odvolací soud, jedenkrát Nejvyšší soud, jedenkrát Ústavní soud, byl podán i mimořádný opravný prostředek - návrh na obnovu řízení. Bylo rovněž podáno několik procesních návrhů včetně návrhu na zastavení exekuce, o kterých soudy musely rozhodovat včetně opravných prostředků proti těmto rozhodnutím. Délka předmětného řízení tak zcela odpovídá nutnosti rozhodovat o návrzích účastníků. V daném směru tedy není dána odpovědnost žalované za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, když tuto délku s ohledem na činnost soudů, postup účastníků i počet stupňů soudní soustavy ve věci rozhodujících nelze shledat za nepřiměřenou. Z popsaných důvodů nelze vyhovět nároku žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky exekučního řízení, když základní předpoklad odpovědnosti státu – nesprávný úřední postup – není v daném případě dán.

Pokud jde o nárok žalobce na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která byla žalobci způsobena zásahem do jeho osobnostní sféry tím, že byla nařízena exekuce, která být nařízena neměla, čímž byl stresován o to více, že byl v té době nemocný a jeho zdravotní stav se dále zhoršoval, pak v této souvislosti je zřejmé, že k zásahu do osobní integrity žalobce došlo, když po dobu téměř 5 let byl vystaven důsledkům nezákonné exekuce a po tuto dobu prožíval nepříjemné důsledky nejistoty o výsledku exekuce. V daném případě soud uzavírá, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí (jak konstatoval Ústavní soud a příslušná rozhodnutí zrušil), čímž žalobci nepochybně nemajetková újma vznikla, a soud je s ohledem na nepříznivý zdravotní stav žalobce a délku tohoto zásahu toho názoru, že pouhé konstatování porušení práva nemůže být dostačující kompenzací, ale jeví se jako přiměřené zadostiučinění finanční kompenzace v řádu desetitisíců korun, v konkrétním případě je soud toho názoru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka ve výši 50.000 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění v penězích byl soud veden úvahami opírajícími se o ust. § 31a odst. 2 zákona, podle kterých závažnost této újmy spatřuje soud v délce zásahu, výši vymáhané pohledávky, kterou se žalobce rozhodl uhradit, aby předešel jiným nepříznivým následkům spočívajícím v poškození jeho majetku, jakož i okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, jimiž je v daném případě žalobcův nepříznivý zdravotní stav i skutečnost, že se ochrany domohl až u Ústavního soudu, který byl nucen konstatovat závažná porušení žalobcových ústavně zaručených práv a nedbalou práci obecných soudů.

Co se týče nároku žalobce na náhradu skutečné škody ve výši 46.894 Kč, pak tento nárok uznal soud za zcela důvodný, neboť se jedná o rozdíl částek, které žalobce exekutorovi zaplatil, aniž by k tomu byl povinen, a částky, která byla exekutorem žalobci vrácena. V rozsudku ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 970/2006, uveřejněném pod číslem 44/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud dospěl k následujícímu závěru: „Na rozdíl od § 57 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), který ve srovnatelném případě (jde rovněž o tzv. úřední osobu) stanoví, že odpovědnost notáře přichází v úvahu, jen pokud nestanoví zvláštní právní předpis jinak (tímto předpisem je právě zákon č. 82/1998 Sb.), exekuční řád nedává jednoznačnou prioritu (či dokonce výlučnost) odpovědnosti státu před odpovědností exekutora za činnost uvedenou v § 4 zákona. Ustanovení § 32 exekučního řádu je konstruováno poněkud odlišně, totiž tak, že ve vztahu k zákonu č. 82/1998 Sb. stanoví v odstavci 3, že odpovědnost státu za škodu podle zvláštního zákona není dotčena. Z této dikce lze dovodit, že je jednak dána odpovědnost exekutora samotného bez vynětí některých činností (tam, kde nejde o současnou odpovědnost státu), jednak odpovědnost exekutora v souvislosti s činnostmi, které spadají pod pojem nesprávný úřední postup, jestliže exekutor působí jako úřední osoba. K tomu se kloní i část právní literatury, dovozující, že při odlišnosti obou úprav právě ona okolnost, že v zákoně č. 120/2001 Sb. na rozdíl od § 57 notářského řádu není odpovědnost státu upřednostněna, zakládá poškozenému možnost uplatnit nárok jak vůči státu, tak vůči soudnímu exekutorovi současně (nezávisle) s tím, že při úspěšném uplatnění nároku proti oběma odpovědným osobám zanikne plněním jedné z nich nárok vůči druhé, a to v rozsahu poskytnutého plnění [viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. BECK, 2005, str. 155-156]. Tento závěr, byť poněkud vybočuje z dosavadního celkového systému odpovědnosti státu za výkon veřejné moci (stát odpovídá za veškerou činnost státních orgánů státu i tzv. úředních osob, na něž je výkon pravomocí státu přenesen, s následným právem regresu proti konkrétním osobám, které zavinily vznik odpovědnosti státu), je v souladu s požadavkem na zvýšenou ochranu poškozeného, kterému dává možnost dosáhnout náhrady škody způsobené exekutorem při výkonu exekuční činnosti, sepsování exekutorských zápisů nebo při činnostech vykonávaných z pověření soudu jak přímo vůči exekutorovi, tak vůči státu (viz Veselý, J., Rakovský, A., Šimková, R., in Soudní exekutoři – alternativa výkonu rozhodnutí, Právní rozhledy 6/2001, C. H. BECK). Lze tedy uzavřít, že za škodu způsobenou exekutorem při výkonu veřejné moci přenesené na něj zákonem [jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 3 písm. b) zákona], odpovídá vedle státu též exekutor sám za podmínek § 32 exekučního řádu.“ Z tohoto rozhodnutí vyplývá závěr, že povinnost k náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem exekutora má (také) stát, a to bez ohledu na to, zda poškozený stejný nárok uplatňuje vůči exekutorovi či nikoliv. V daném případě škoda žalobci vznikla v okamžiku, kdy byl nucen (ve snaze předejít škodě jiné) uhradit exekutorovi vymáhanou částku, aniž by vůči němu svědčil exekuční titul, a škoda byla částečně nahrazena tím, že část z takto zaplacené částky byla žalobci vrácena. Zbývající částka je tudíž škodou ve smyslu zákona, která je zmenšením majetku žalobce, které nastalo v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím.

Co se týče částky 66.346,40 Kč, která tvoří náklady na to, aby žalobce mohl pořídit úvěr u nebankovní instituce, kterým měl zajistit zaplacení vymáhané částky, pak je soud toho názoru, že zde zjevně absentuje příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Bylo zcela na vůli žalobce (jeho manželky), jakým způsobem budou čelit následkům nezákonné exekuce, tedy bylo pouze jejich volbou, zda vymáhanou částku zaplatí či nikoli. V případě, že se rozhodli uhradit tuto částku a neměli k tomu prostředky, pak nelze klást k tíži žalované, že využili možností úvěru u nebankovní instituce (či u kohokoli jiného) a přistoupili

na podmínky, které jim příslušný poskytovatel této služby navrhl. Žalovaná nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že si žalobce úvěr vzal a za jakých podmínek. V této souvislosti soud souhlasí s argumenty žalované ohledně nevyužití prostředku oddálení některých nepříznivých následků exekuce, čímž by v daném případě byl návrh na odložení exekuce právě v důsledku toho, že by byl postižen majetek ve společném jmění manželů, konkrétně chata žalobce a jeho manželky, tudíž je zde přerušení této příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Škoda spočívající v nákladech úvěru vznikla žalobci v důsledku vlastního rozhodnutí (závazků z úvěrové smlouvy), a nikoli jako neodvratitelný následek nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. Nelze ani nechat bez povšimnutí to, že část úvěru byla žalobcem a jeho manželkou použita na něco zcela jiného, žalobce ani netvrdí na co konkrétně.

Z důvodů shora uvedených soud žalobě vyhověl v částce 46.894 Kč na skutečné škodě a částce 50.000 Kč na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, ve zbylém rozsahu žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 146 odst. 3 o. s. ř. s tím, že základ nároku v části požadující zadostiučinění za nemajetkovou újmu byl důvodný, výše záležela na úvaze soudu, protože soud při stanovení odměny za zastupování advokátem vycházel z přisouzené částky a tato částka je tvořena odměnou advokáta za zastupování dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby po 3 100 Kč, kterými je příprava a převzetí věci, podání žaloby a účast při jednání, tři paušálních náhrad hotových výdajů dle téže vyhlášky ve výši 900 Kč, cestovným na trase Brno - Praha a zpět ve výši 1.166 Kč (jízdné vlakem, místenky a místní jízdné po Praze) a DPH v platné sazbě. Při stanovení výše odměny za zastupování nevycházel soud z částky z druhé části nároku, kterou byl požadavek náhrady skutečné škody, vzhledem k tomu, že v této části byl žalobce převážně neúspěšný.

V odvolání proti tomuto rozsudku, směřujícímu proti výroku III., žalobce především namítal, že mu měla být přiznána i částka 66.346,40 Kč, představující náklady, které žalobce musel uhradit v souvislosti s uzavřením smlouvy o úvěru a že mu měla být přiznána i vyšší částka odškodnění za průtahy v řízení a nemajetkovou újmu.

Žalovaná v odvolání především namítala, že soud I. stupně nehodnotil to, že žalobce v průběhu exekučního řízení nevyužil možnost podat návrh na odklad exekuce a navrhla, aby rozhodnutí soudu I. stupně bylo v odvoláním napadeném výroku změneno tak, že žaloba se v plném rozsahu zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud projednal věc (§ 212 o.s.ř.), přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. a došel k závěru, že odvolání účastníků nejsou důvodná.

Soud I. stupně při rozhodnutí v dané věci vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu (správnost skutkových zjištění ostatně nebyla účastníky namítána), který posoudil správně i po stránce právní. Protože soud I. stupně se v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi pečlivě vypořádal se všemi nároky žalobcem uplatněnými a podrobně zdůvodnil proč a v jaké výši jim vyhověl nebo je zamítl (§ 157 odst.2 o.s.ř.), odvolací soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožňuje. Rovněž správně a v souladu se stávající judikaturou soudů, rozhodl i o náhradě nákladů řízení, takže i v tomto směru může odvolací soud odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu I. stupně. Protože účastníci ve svých odvoláních neuvedli žádné skutečnosti, se kterými by se již soud

I. stupně nevypořádal, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. až IV. podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a contr. a § 224 odst. 1 o.s.ř., protože účastníci se svými odvoláními neuspěli.

Proti tomuto rozsudku je přípustné podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u soudu, který rozhodoval v I. stupni a rozhodl by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 11. září 2014

JUDr. Ivo Veselka v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana